

ВПЕРЕД!

РОБІТНИЧА ГАЗЕТА,

орган української соціалдемократичної партії.

Виходить кожного дня о 3. год. пополудни.

Ціна примірника у Львові й на провінції:

== 40 сот. ==

Місячна передплата з пересилкою 10 К.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ:

— „ВПЕРЕД“, ЛЬВІВ, ВУЛИЦЯ РУСЬКА Ч. 3., —

I. поверх.

Пролетарі всіх народів єдняйтеся!

На розказ Начальної Команди В. П. видаємо нашу газету крім звичайного нашого українського письма — також і латинськими буквами. Розказови сьому повинуються тільки з konieczности, бо не хочемо позбавити наших читачів свого рідного слова.

Українсько-німецька умова.

Київ, 15. грудня. Між заступниками німецької начальної команди і жовнірської Ради на Україні а відпоручниками республіканського Директоріату України заключено умову, на підставі якої німецькі війська не мають супротивлятися входу військ українського Директоріату до Києва. Умовленося даліше в справі задержання ладу і спокою і безперпинної і скорой відсилки німецьких військ до вітчизни.

„Креси“ і демократія.

З Парижа у Варшаву приїхав Станіслав Грабські. Він має бути членом польського комітету народового в Парижі. Представникам варшавської преси сказав він між иншим, що „нелад в Польщі може поділати поменшаючо на Польщу (Антант не дасть Польщі Холмщини, Галичини, Литви і других країн. Поясн. Ред.). Антант думав зробити Польщу гребею проти германізму і більшевизму, а сей нелад вказує, що Польща не є зівсім відмінним народом від Росії, а лише дрібку ліпшим. Польща мусить бути державою що найменше тридцятьмільоновою і опиратися границями о Балтик та Румунію“.

Так говорить Грабські в імені польських імперіалістів, в імені обшарників, в імені великих польських промисловців і в імені бюрократів.

Під тим неладом треба розуміти демократичний рух Варшавщини за заведенням політичної і господарської рівності в Польщі. На чолі того руху стоїть варшавське правительство з тов. Морачевським на чолі. Той рух є страшним для галицьких обшарників, для познанських польських юнкрів, для бюрократа Грабського. Вони радби здавити його і вживають страхів. Мовляв, Польща стане менша, коли буде такий рух.

Але польська демократія каже: Пощо нам до 18 мільонів Поляків поневолювати ще 12 мільонів чужих народів на те тільки, щоби й ті чужі і ми свої стогнали в закріпощенню своїх власних панів? Пощо ви мені показуєте грушки на вербі коло границь Румунії і Чорного моря, а ось тут в „рідзений“ Польщі не дасте мені людського життя? Показуєте мені тумана десь там далеко над морем на те тільки, щоби я не глядів на те, що ви робите зі мною ось тут дома? Колиж закріпостите ще 12 мільонів чужих народів, то будете вічно цькувати нас на них а їх держати будете в темноті й цькувати на нас і тим ані нам ані їм не дасте розвиватися та з тої музики виходити буде все один акорд, що ви пани, а ми хами.

Варшавські демократи хочать завести лад, а пани кажуть, що те нелад, що те більшевизм, що те загибель і зменшення Польщі. Варшавські демократи знають, що йдучи за покликком польських імперіалістів, за поширюванням кресів, за закріпощенням чужих народів, йшлиби не лише проти вольности народів, проти самоозначення народів, але готовилиби зброю проти самих себе. Через те варшавське правительство не стоїть за апетитами галицьких обшарників і бюрократів на загарбання східної Галичини, бо те булоби ударом в плечі польському мужицтву, польському робітничови, польській демократії і поличником для свободи народів.

Завдання громади.

(Номунальна політика.)

Український нарід все боровся за своє існування, за свою незалежність. Боровся проти зверхніх ворогів. Через те його політика була більше звернена на зверх, чим на внутрішню перебудову господарства. Крім того дотеперішня реакційно-монархічна держава так дуже встрявала своїм бюрократизмом у внутрішню господарку громад і так парализувала всі розгони громадської думки, що й бесіди не було про те, щоби ввести які будь переміни в громаді. Реакційна держава за ціну підпирання її в центральній державній політиці віддавала громаду на ласку і неласку малих реакційних потентатів старого ладу, дідичів, великих промисловців і бюрократів.

Кожний свідомий громадянин бачив, що в громаді не дасться нічого зробити внапрямі зміни громадянського хазяйства. Через те звертав свої очі на зверхню політику народу, на осередок держави, де рішалася доля цілого народу а не одної громади і виобразовувався в питаннях загальнодержавної політики. Громадську роботу обмежував на тім, що працював в просвітних товариствах, а коли попав у громадську раду, то під курателем бюрократів та накинених громаді потентатів латав давню стару громадську машину, як попало.

Звідси вийшло в нас таке, що в нашій літературі немає нічого з питань громадської політики. Такі народи, як Німці, Французи, Англіїці, які не потребували боротися за своє існування не то, що мають багату літературу по тим питанням, але й мають університетські катедри, посвячені лише виключно громадській політиці.

Не думаймо, що ми вже останні під тим оглядом. Те саме є у Поляків, те саме є у всіх тих народів, які боролися за своє існування.

Тепер, коли всі народи зробили такий сильний зворот до демократизму, обернеться рівночасно господарсько-політичне життя. Воно буде шукати опори в долині, а не на вершках. Громада стане кухнею, в якій будуть варитися суспільно-господарські питання, а центр держави буде доставляти лише вугля до палива і буде відправляти пару туди, де вона не булаби шкодливою.

З пересуненням господарсько-політичного життя стане громада для кожного думаючого громадянина широким полем до праці і боротьби за перестрій суспільства. Він не буде шукати аргументів, до якої, як досі, перлиси всі, бо тих аргументів стане так багато, що й робітників може за мало буде. Кинуться рсбінники до праці без якогось одноцільного пляну, бо ми бідні на сії пляни, кинуться кожний на свій лад. Щоби запобігти сій безпильності, хочемо дати від завтра цілий ряд статей в нашій газеті, які на перший раз стануть загальним показником на те, куди мають стреміти всі наші змагання суспільної перебудови основ нашого суспільства.

Наші статті не будуть вповні вичерпуючими, бо на те требаби створити цілу бібліотеку, яка, віримо, буде колись в нас, але статті обговорять матерію громадської господарки загально і по змозі порушать усі питання громадського життя.

Столітні роковини уродин Франца Пігра.

Прага 10. грудня.

На засіданні чеської „Національної Ради“ в Празі дня 10. грудня, президент Ради тов. Томашек, отворяючи засідання, виголосив святечну промову, в якій звеличав заслуги великого чеського ученого і будителя Фр. Пігра, для виборення самостійности чеського народу.

Між иншим сказав, що власне підчас бурливої весни нашого народу стояв Пігер побіч Гавлічка і Палацького, як представник чеського народу, а по упадку абсолютизму Баха два десятиліття боровся за політичні права Чехів. Коли

народ власне перед кількома тижнями виборов собі свою самостійність, то се заслуга не тільки теперішньої генерації, що є так шаслива і переживає сей прегарний момент, але о много більшу заслугу має та генерація, що вже перед стома роками боролася за ту самостійність. Пігер був творцем історично-державної програми, та на тім кінчиться його значінне. У всіх наших серцях глибоко вріті його слова, які він висказав в парламенті сих бурливих-весняних часів: „Вся власть походить від народу“.

Того самого дня відбулося святочне засідання в чеській Академії Наук в честь Пігра. На нім були присутні президент міністрів д-р Крамарж, міністер тов. д-р Лев Вінтер, державний секретар д-р Дертіна, міністер д-р Форшт і родина Пігра. Промови виголосили: д-р Матуш, міністер д-р Фідлер і д-р Гайдлер.

Пригадка на часі.

Як відомо, головна частина галицької буржуазної преси, а головню її львівський відлам, який цілий час війни обстоював т. зв. австропольську орієнтацію, тепер з відомих причин співає з иншої. В звязку з ревеліціями теперішнього соціалістичного австро-німецького правительства про діяльність ославленої бувшої австрійської начальної військової команди (А. О. К.), один тутешній польський орган обсилав вчора тодішнього начальника австрійського вождя архієпископа Фридриха, епітетами в роді: розбійник, кровопийця, ідолентний старець і т. д. Проти такої характеристики ніхто з нас не мавби поставити ні слова закиду, по думці: катозі по заслугі, але виринає питання, чи подібні вислови осуду оправдані зі сторони польської буржуазії? На доказ слідуєча пригадка з недавно минулого:

На весну 1916 року сенат львівського університету ухвалив одноголосно на торжественнім засіданню признати командантові австрійської армії арх. Фридрихови за заслуги, положені при „освободженню“ Львова титул доктора „honoris causa“. В сій цілі сенат поручив виготовити проф. Кручкєвичеві й проф. Вітковському відповідний текст, який опісля ше справив тодішній секційний шеф в австрійським міністерстві освіти Поляк Цейклінський. Готовий текст виписав й розмалював на пергаміні в ренесансовім стилі відомий проф. Вітковський, який так само власноручно зробив різану в дереві, ковану й виложу зеленем сафіяном шкатулку. Делегація львівського університету з тодішнім ректором проф. Твардовським на чолі удалася опісля до осідку головної австрійської квартири в Тешині на Шлеську, де згаданий докторський диплом зістав арх. Фридрихови переданий на особній торжественній авдієнції.

Польська буржуазна преса, з якої береже нашу нотатку, ввзяла з сим фактом далекосяглі політичні комбінації. А нині?... Мовляв старий безсмертний Сократ: Ніхто не визнає, коли й кого добре, а коли але ганити чи хвалити... (п. л.)

Вісти з краю.

З Перемишля. В ночі з 12. на 13. с. м. переведено в Перемишлі ревізії та масові арештування Українців. Між иншими арештовано ветерана нашого робітничого руху тов. Івана Жовніра, далі хорого тов. Солгана, голову місцевої групи залізничників, тов. Грицьова, машиністу, тов. Федака, тов. Даха і инших. З посеред інтелігенції арештовано: надрадника Дмоховського, Михайла Маркова, свящ. Ом. Кормоша та Мих. Комарницького, Ольгу Ціпанівську, Стахурівну, дочку адвоката з Самбора, обі сестри Кульчицькі, судію Метика та инших. Усіх їх вивезено дня 13. с. м. на захід. (і. т.)

Дрогобич. З Дрогобича доносять до „Gaz. Wicz.“, що Українці заняли Дрогобич вже 2. листопада. На чолі Української Національної

Ради в Дрогобичі станув б. посол тов. Семен Вітик (польські газети в своїй часі доносили, що він убитий). Коли на якимсь вічу була бесіда про долю східної Галичини, тов. Вітик мав сказати, що про Галичину може рішати лише сам нарід, а не коаліція. Польські урядники відмовили службу, супроти чого заняли їх місце Українці. Школи, крім гімназії, замкнені.

Склад польської Правлячої Комісії.

З Кракова доносять, що з Польської Ліквідаційної Комісії і львівського Тимчасового Правлячого Комітету утворилась Правляча Комісія, в склад котроївійшло від лядовців 12 членів, від вшехполяків 9, від соціалістів 9 (Діаманд, Марек, Бобровський, Гавзнер, Ліберман, Клеменсевич, Обірек, Курилович, Ширек), від польських демократів 6, від народних зєднань 3, від консервативів 3, від католицьких лядовців 2, від поступових демократів 2, від Шлезка 2 (в тім один соціаліст, Регер). Правляча Комісія має бути контрольною і законодавчою владою на Шлезк, Спіж, Ораву і цілу Галичину.

Італійські соціалісти.

Рим, 15. грудня. „Avanti“ оголошує ухвали італійського соц.-дем. партійного конгресу. Найважливіші з цих ухвал є: відречення від усяких політичних відзнак зі сторони Вільсона, пропаганда серед суспільства і на міжовій конференції, щоби припинити виправу антанті до Росії. Соціалдемократична партія заявляє про введення соціалістичної республіки і диктатурою пролетаріату.

Воєнна ситуація.

Комунікат штабу Н. К. П. Військ на східну Галичину з дня 19. грудня доносить, що очищено Солонку Велику. В акції сій помічні були самолети, що острілювали уступаючі українські відділи зі скорострілів. Залога Городка відперла українські наступи. Українці відступили, лишаючи на полі битви крім ранених більше 40 убитих. В інших групах нічого замітного.

Останні вісти.

Прага, 18. XII. Тут прибули на привітання президента Масарика відпоручники Західно-Української Республіки д-р Смал-Стоцький і д-р Дністрянський.

НОВИНКИ.

— Ревізія в „Дністрі“ триває вже другий день. Відбулася також сема з ряду ревізія у секретаря „Дністра“ Колтунюка.

— У Львові не вільно говорити по українськи! Так завірокував якийсь польський „пан“, коли почув, що один з українських робітників говорив в торговлі по українськи! Коли той запротестував проти того самовільного розказу, „пан“ крикнув: „Milez rad, bo każe pana zamknąć!“ — Останніми часами дуже часто доносять нам про того рода „зказки“. Якби ми хотіли про все те писати, треба би ужити щодня обі сторінки нашої газети. Та писання нічого не допоможе. Треба, щоби кожний Українець і Українка все й всюди говорили лише по українськи, а тоді й деякі круги, для яких наша мова є чужа, навикнуть до неї.

— Англійські офіцери у Львові. „Gaz. Codz.“ доносить: Митрополит Шептицький запросив до себе офіцерів англійської місії на величавий пир. Подавано паштети та численні напитки, тоастувано, а в прибічній кімнаті мішаний хор співав: „Многая літа“, англійський гимн і „Ще не вмерла Україна“.

— Пор. Вілем замордуваний? „Gazeta Wieczorna“ з дня 19. с. м. приносить величезну сензацію про знасилування через Українців міжнародного права, яке вони буцім то поповнили через розстріляння французького пор. Вілема. Ся „патріотична“ польська часописів звиває Польщу, Францію і цілий культурний світ до мести на Українцях. Відомість патріотичної „Gazety“ про вбивство Вілема є від початку до кінця неправдивою, як також неправдивою була би відомість, що Українці убили мікада, Вільсона, Джорджа Льюйда. Франція і культурний світ не має причини мстити на Українцях, але суспільність має право жалати від своєї „патріотичної“ преси, щоби вона її не компрометувала брехнею перед світом і не туманила суспільної опінії інформаціями, виссаними з пальця.

— З тимчасової міської Ради. Вчора відбулося засідання тимчасової міської Ради, на якій ухвалено вислати привітання Вілсонови, в ко-

трім між иншим говориться, що, місто Львів високо держить прапор свободи (?) і традиційного в Польщі рівноуправлення народів (?). Ухвалено даліше вислати поздоровлення Галлерови. В кінці ухвалено кооптувати нових 50 радних з кругів робітничих, представниць жіноцтва і ремісників. Число радних виноситиме тепер 150 — в сім 20 проц. радних ППС. На закінченню промовляв наш тов. М. Ганкевич.

— „Миколаївський“ дарунок дістали наші ранені та хорі в однім львівським шпиталі. А саме, дотичний командант — наказав їм читати дивні книжки... З шпиталів доходить до нас і инші жалоби, як н. пр. нова заборона відвідування хорих, але обходженнєся з ними і т. и. Всі ті жалоби ми передаємо Комітетови Жінок, який віднесеться з ними, де потреба.

— Подяка. Ранені жовнірі на політехніці складають на отсій дорозі подяку лікарєви-хірургові дрови Алексєвичєви за старанну та совісну лікарську опіку.

— Померли. В сім тижні померли у Львові два священники: дня 14. с. м. о. Александр Дикий, проповідник в церкві св. Юра, а вчєра (на св. Миколая) о. Володимир Гургула, сотрудник в волоській церкві. Першого уважано спосібним богословом, другого поважним знатоком грецького церковного устава. Похорон о. Гургули починається в п'ятницю о 4. год. з полудня перенесеннєм тіла до волоської церкви, а покінчється в суботу перед полуднем.

— Відворот Українців з Сокильни — читаємо в урядовій „Gazet i Lwowski“ — був для їх команди цілком несподіваний, чого доказом те, що о 9. год. вечером прибула з Наварі до Сокильни полєва кухня з горячою вечерою, призначеною для Українців. Не знаючи нічого про заняття поляками села, кухня заїхала перед дїм, де було розміщене польське військо. Жовнірі, що везли вечеру, піддалися і пішли до неволі, а досконалу вечеру, що складалася з гуляш з бараболями і білого хліба, спожили з апетитом польські жовнірі.

— Винас силладок на ранених жовнірів, на прєсовий фонд і т. и. задля браку місяця подамо в завітнім числі „Вперед“.

Оповістки.

— Партійний секретаріат, бюро посередництва праці та бюро правних порад знаходиться при вулиці Руській ч. 3, 1. поверх. Урядові години від 10—12 і від 3—4.

— Льокаль Львівського Українського Горожанського Комітету знаходиться при вулиці Руській ч. 3, другий поверх. Урядові години: від 9—1 і від 2—3 попол.

— Наших львівських передплатників просимо покищо відбирати газету особисто, бо пересилка тепер дуже утруднена. — Адміністрація.

— Для ранених Українців у Львові зложили в Жіночій Комітеті (в коронах): Збірка в Дністрі 424, митроп. Шептицький 300, митрат Білецький 20, оо. кан. Чапельський 10, Войнаровський 10, Горнякевич 10, Пясецький 10, Скоробогатий 14, Шинигковський 10, ід. Ол. Чапельська 10, Крижанівський 12, Іл. Чапельський 10, Матковська Ст. 15, Заячківська 4, Ольхова 4, Гладилевичі 10, д-р Савчак 20, Скрєнтовичєва 15. (Далі буде).

— До Управи II. укр. гімназії св. Кирила і Методія в Київі, Козленка. Артист-малєр Микола Івасюк пробує у Львові. Прохає Вас дуже заопікуватися його дочками Оленою і Олєсею до його повороту в Київ. Українські часописи прохаю о передрук. 3—3

— Дня 11. грудня перед полуднем в битві під Козичами побіч малого двора загинув Станіслав Лятоха, артилерист однорічник. Хотби мав вістку про нього, просимо подати до ред. „Вперед“.

— Переписна Редакція. Р. в Г.: Друкувати тедез із зацензуральних оглядів не можна.

Оголошення приймається по 2 корони за один петітовий рядок. За зміст оголошень редакція не відповідає.

До працьодавців! Хто потребує робітників і робітниць, нехай оголошється в адміністрації „Вперед“.

Стельмах пошукує заняття. Може прийняти й иншу роботу. Відомість: вулиця Сикєтєвська 28, у дозорця.

Робітня Дамських Суконь і Костюмів МА-РІЇ ПАВЛЮК, Львів, Собєйського 12, прийме сейчас здібні сили за доброту зинагородою, а також дівчата до науки.

Дамський кравець Натан Подляк повернув і виконує всі роботи старанно по дешєвих цінах, вул. Ягайонська ч. 12.

О. СКРєНТОВИЧ, СТАНІСЛАВІВ. Ми всі здорові, що діється з тобою? — Марія.

ДЕРЖКО, ЗВОРИВ. Ми здорові і безпечні. — Влодко.

ВАСИЛЬ РУДИЙ в ПІДГАЙЦЯХ. Коли мамця в до-ма, нехай чекає на батька. Дайте знати, чи Ви здорові. Пісарек.

РОМАН РОНДЯК в РУДНАХ. Ми всі здорові. Що діється з Мамою, Славком і з Тобєю? Інші часописи про-симо о передрук. — Оля.

РАДНИК В. ДОЛЬНИЦЬКИЙ, ЗОЛОЧІВ. Проту доне-сти Родичам до Сиварєви, що я здорова і мешнаю при вул. Потоцького ч. 88, у п. Л. Коли можливо, пропшу о вістку. — Ірена.

ВАСИЛЬ МИХАЙЛОВИЧ ГНАТКЕВИЧ, учєня VI кл. гімн. II. української гімназії в Київі. Славо! Дай знати о собі, чи живеш. — Люба. (Хто мав би відомість о нїй, хай повідомить редакцію „Вперед“).

ПЕРЕМІШЛЯ, Микола ч. 6. Мамцю! Я по їспиті, здо-ров і безпечний у Львові. — Михайло.

Читачів „Вперед“ прошу повідомити **ГАЛЮ ПУРКОВ-СЬКУ в СТАНІСЛАВІВІ,** вул. Фердинанда ч. 4, що її муж у Львові і здоров.

Д-р ВІСНєВСЬКИЙ в ТЕРНОПІЛІ. Що з родиною Свїцьковських?

ОСТАП ВЕСОЛОВСЬКИЙ, СТРИЙ. Дай вістку про Да-мана і Батьків. Ми здорові. — Софія. — Стрийські і станіславські часописи прошу о передрук.

МАРІЯ ТИСОВСЬКА і доня Олена здорові. 2—10

Проту повідомити мою жену **МІНУ ТІГЕР в КОЛОМІЙ,** в мляні Гольдберга, що я і мати здорові.

Читачів „Вперед“ прошу повідомити **ІВАНА МЕЛЬНИ-ЧУКА з КРИЛОСА, п. ГАЛИЧ,** що його син живе на місци де був. Пан у Відні. — Гринь.

СТЕФАНІЯ ПОЧИНКИВНА хоче виїхати до **БЕРЕЖАН.** — Хто хотів би її товаришити, хай зголосяться Куркова ч. 4, II. пов., дєвері на ліво.

Читачів упрашаю о повідомленнє пані **ПІОНСЬКОЇ в КОЛОМІЙ,** що я здорова. До дому дістатися не можу. — Антонина.

ПЕТРУШЕВИЧ — БЕРЕЖАНИ. Зосє, Андрійко і його брати здорові. — Іван.

АННА РАЙНЕР просить читачів „Вперед“ повідомити родичів Райнерів в ЯРГОВІ почта Монастерисна, що перебуває у Львові здорові.

ДАВИД ВІСєН КРИВЕ — РАДЕХІВ. Перебуваю у фаміль Маркус і маюся добре. Фамілію А. Шварцвальд в Радехові прошу завітати, що син Маркус у Львові а Адольф в Закопанім здорові. Інші часописи прошу о пе-редрук. — Іларєль Вісєн.

Читачів „Вперед“ прошу повідомити родину **БРАНД-МАРК в ЧОРТКОВІ,** родину **ФАЛЬВЕР в СЕПЬЦІ** коло **ПІДГАЙЦЬ,** родину **ПІЛУМПЕР в ГЛИНЯНАХ** і родину **ГАН в НОВІМ СЕЛІ** коло Підволочись, що Штен-гель і Вах перебувають здорові у Львові. Інші часописи просять о передрук.

Ми всі здорові — Яркова.

Хто вибирається в сторону Каміньччини або Красного, знайде товариство. Зголошення листово до адміністрації „Вперед“ під „Подорож“.

ОЛЯ і МИХАЙЛО НЕСТОРИ. Ми здорові. Дайте знати що о собі. — Стефа. — Інші часописи просять о пе-редрук.

М. РОГУЛЬСЬКИЙ, КУПНОВИЧІ, у Львові, здоров. — Іван. — Стрийські і самбірські часописи просять о передрук.

ЛЕОНТИНА ГРОССМАН просить повідомити свогого мужа Шимона Гроссмана, урядника залізничного в Тернополі, що я у Львові у Гані.

Читачів „Вперед“ просять повідомити **ФЕРДИНАН-ДА ВІШІНСЬКОГО,** заступника нотаря в **БРОДАХ,** що жінка здорова і очікує відомості.

Д-Р ВЕРНЕР, СНИТИН. Просимо повідомити, що Меч-ки, Йосиф і ми здорові. — Вітольд.

АННІ ВІТІНСЬКИЙ прошу донести, що ми здорові, а хлопців нема у Львові.

ВЕЛЮХОВСЬКІ, ДОБРЯНИЦІ, пов. Перемішляни. Зо-ся, Мундзєо, Владзєо живемо і здорові. Дайте знає життя о собі. Венцєль.

БОРИНИЧІ, УЧИТЕЛЬ ШКОЛУРА! Проту повідо-мити Катруна і мою жінку, що я здоров і перебуваю у брата. — Моніца.

ВЛОДКУ! Усєо гаразд, я на місци. — Сюнно.

В листопаді 18—19 поїхав мій син **МОРИЦ РОЗЕНЦВЕЙГ** учєня VI гімн. кл. до **ПЕРЕМІШЛЯ** за поживою. Проту о вістку. — Леопольд Розєнцвєйг, Сикєтєвска 2 Львів.

Донопу моїй жінці **АДЕМІ ВЕГНЕР** у д-ра Козмана в **ПЕРЕМІШЛЯНАХ,** що я здоров і не понє ніякої шко-ди. Проту о вістку. — Маркус Вєгнєр. Львів, Зятмун-тєвська 11.

Усїх знайомих просять повідомити **ВОЛОДИМИРА ТИСОВСЬКУ в СТАНІСЛАВІВІ,** Зосєна Воля ч. 53, що її муж у Львові зовсім здоров. Пурковський і Голінатий також.

Нуся і Настя просять дуже читачів „Вперед“ повідо-мити **ДІДИЧІ в ЛІПНІЦІ ГОРІШНОЇ** пов. Рогатин, що здо-рові і просять о відповідь.

ДОВРОМІШЬСЬКІ — ЧОРТКІВ. Хто з наших є у Вас і де рєштє рідні, котрі разом поїхали? Чи Влодко з ними? Відповідь газетою. Геню і Тєсєку не опустіть Василья. — Завадєська. — Тернопільські часописи просять о пе-редрук.

Адвокат **Д-р Йосєф Філлєнбаум** і жена просять о пові-домленнє адвоката **Д-ра АРТУРА МЕЛЛЕРА в СТАНІ-СЛАВІВІ** про побут у Львові у надрадника Філлєра та що здорові. Інші часописи просять о передрук.

Хто мав яку відомість про **ТАДЕЯ ВІЛЮША,** австрій-ського рїтмайстра, прошу повідомити: вулиця Вілп. Поля ч. 12.

МАТКОВСЬКИЙ, ЛІПОВИЦІ-ПЕРЕМІШЛЯНИ. Ми всі здорові. — Гєля.

О. ЗАЛУЖНИЙ, ПОТІК. Ми здорові, ситі, цілі. П. Г. ошукється нами. Прижрости жадної не було. — Дітє.

ХРИСТИНА ГЕРИНОВИЧ повідомляє мужа і рідню, що всі здорові.

ДІДИЧ ІВАН сотник 19 п. укр. стр. повідомляє родичів і знайомих в **ПЕРЕТІ** пов. Сокаль, що знаходиться в гар-нізонівім шпиталі ранений, приходить до здоровля. Інші часописи просять о передрук.

Інсталяційний заклад для газу й водопроводів

Артур Болек,

у Львові, вулиця Жовківська ч. 73.

Приймає всякі репарации.